

LEKMANNSMISJONEN

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

Juni 1965

1. årgang

Er Jesus nok for deg?

Av Jon Bratland

Ei sjel som er i nød, roper gjerne på samme måte som fangevokteren i Filippi: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus, var det guddommelige svar.

Mange har sikkert undret seg over et så enkelt og ensidig svar på livets største og vanskeligste spørsmål. Men Gud ska lha takk som har gitt oss et så salig svar — det eneste som gir en fortapt synder håp om frelse og evigliv.

Men dette er da altfor lett, sier den religiøse, blinde og døde verden som strever under lovens mange krav for å bli verdig til frelsen.

At hele frelsen er knyttet til Jesus — og bare Jesus, er skjult for det naturlige menneske. Her er det bare den Hellige Ånd som kan åpenbare denne sannhet for hjertet, ellers blir det bare en ensidig tale dette salige budskap om Jesus — Stedfortrederen vår.

Skulle du som leser eller hører dette, være i nød for di sjel — og du undres om det virkelig kan være nok med Jesus for deg som er så svart og urein og som har sunket så djupt — så hør: Gud sendte sin Sønn i syndig kjøds likning som vår mellommann og frelser.

Dette er din og min redning. Gud

handlet med sin Sønn i vårt sted. Han bar den straff og død som du og jeg var skyldig i. «Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom». Esa. 53, 5.

For et under — nåde og kjærlighet fra Gud!

«Han måtte lide, kjempe og stride, han måtte stå mot helvetes hær —». Så måtte han dø, for at du og jeg skulle få leve. Forbannelsen blei lagt på han, forat vi skulle få del i den evige velsignelse.

«Så sank du i vår jammer ned — så dypt som ingen vet —».

Hør da du urolige og sorgtyngde sjel — du som intet håp har, fordi di synd er så stor og tung: Jesus var dypere ned for din skyld — derfor er han også den bergfaste klippe som du kan kvile på.

Og du som strever under lovens tunge krav og prøver å lappe på dine gamle klær for å bli god, from og verdig for Gud — hør: «Hva jeg skyldte — han oppfylte —».

«Da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, for at vi skulle

få barnekår.» Gal. 4, 4—5.

Ja, men jeg — hva skal jeg gjøre? innvender du. Hør hva Herren svarer: «Du har bare trettet meg med dine synder, voldt meg møye med dine misgjerninger. Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld og dine synder kommer jeg ikke i hu.» Esa. 43, 24—25.

Kan hende har du enda flere om og men - ? Du har ennå ikke fått en tilstoppet munn — og du ser ikke at du er under Guds forbannelse med alt ditt strev, for så mange som holder seg til lovgjerninger er under forbannelse. Gal. 3, 10.

Må den Hellige Ånd ved Ordet få vise deg at du er død i dine synder og overtredelser — og at du er fortapt.

Nå kaller Gud på deg med evighets alvor for om mulig å vekke deg og frelse deg fra fortapelsens evige mørke og pine.

Slutt nå med sangen om deg og ditt og alle om og men og be om den Hellige And til å få se Jesus for deg — han

som kjøpte deg til Gud med sitt blod — og gav deg barnerett.

Dette tilrekner han deg, fordi han blei gjort til synd for deg og bar den bort fra Guds åsyn. Hans hellige liv er også tilrekna deg.

Må den Hellige And få vise deg at Jesus — bare Jesus er nok til frelse og evig salighet. Da legger Ånden inn en ny sang i ditt hjerte: Takk Jesus — Jesus! Det er Lammets sang som de frelest vil fryde seg ved å synge en evighet lang.

Men dersom du undrar deg denne rike nåde og bunnløse kjærlighet, lyder det til deg fra Herrens munn: Du gjør meg til løgner, for du har ikke trodd på det vitnesbyrd som jeg har vitnet om min Sønn — ». I Johs. 5, 10.

Kjære ufrelste venn! Dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet, den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.

Er Jesus nok for deg?

Jon Bratland.

DE TO NATURER

Fra en tilsendt traktat

På hvilken måte befrielsen fra syndens natur skjer, læres i Rom. 6, hvor hele spørsmålet om arvesynden avhandles.

Som før nevnt er det ikke mulig å bli av med en medfødt natur på annen måte en gjennom død, men hvis vi virkelig døde, så ville vi ikke lenger være i denne verden. Kristus på korset tok vår plass, blev der i nåde vår stedfortreder og blev av Gud gjort til synd. I Rom. 6, 6 leser vi: «Vårt gamle men-

neske blev korsfestet med ham, for at synde-legemet skulle bli til intet, for at vi ikke mere skulle tjene synden.»

Således ser vi gjennem troen, at han ikke bare renser oss fra våre synder ved sitt blod (Hebr. 1, 3), men at selve synden blev borttatt, da vårt gamle menneske blev korsfestet med Kristus.

Kristus døde i vårt sted, og hvad der er sant om vår stedfortreder, er også sant om oss.

Gud betrakter det nu således, som

Bladet Lekmannsmisjonen

Utgjevarpoststad :
Stord, postgironr. 42887
Red.: Amund Lid, Norheimsund
Ekspedisjon :
Margr. Skumsnes, Kårevik, Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
Norsk Luthersk Lekmannsmisj. :
Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, Stord. Tlf. 69
Kasserar : Sverre Bøhn,
Norheimsund, postgiro nr. 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 10093/955

om vi var døde. Det står i Rom. 6, 8 : «Døde for synden.» Ennu kraftigere heter det i Kol. 3, 3 : «*For I er døde.*»

Vi formanes ikke til å merke, at vi er døde men til å tro, at vi i Guds øine er det.

Følgende lille beretning kan bidra til å illustrere denne sannhet : Under den forrige krig mellom Frankrike og Tyskland hjemkaltes alle i England boende tyskere til å gjøre tjeneste i hæren. En person i London som noen tid derefter møtte en av sine tyske venner på gaten, spurte ham, hvorfor han ikke var med i krigen.

«Jo», svarte han, «fordi jeg er død.» «Du død, hvad mener du med det?»

«Jo ser du, jeg ville ikke med i kri- gen, og så lykkes det meg å finne en ung mann som gikk i mitt sted, og det er det samme som om jeg er død. Ingen kan nu innkalde meg til å gjøre tjeneste som soldat, og i den henseende betraktes jeg som en død mann.»

I virkeligheten var denne mannen ikke død, men han ble betragtet av regjeringen som sådan. Således også med oss.

Kristus er vår stedfortreder og *i ham ser Gud oss som døde.* Hvilkens trøst for oss å vite at vår synd blev fordømt, at vårt gamle menneske blev korsfestet

med Kristus. I Rom. 6, 10 sies der : Ti det han døde, døde han en gang for synden, men det han lever, lever han for Gud.»

Herren oppstod den tredje dag *frei for synd og synder.* Som oppstanden, idet han var gått igjennem dommen og døden for oss, står han nå i fullt velbehag og yndest for Gud — og — *vi står i ham i denne ufordunklede yndest,* benådet i «den elskede» (Kol. 1, 21-22, Efes. 1, 6).

Hvilken stilling av uutsigelig nåde. Hvilkens frelse, Gud selv verdig.

Vi som før var fiender og av naturen vredens barn, frelses fra synden og syndene, og bringes nær Gud i et forhold av uendelig salighet og yndest i hans elskede sønn.

Hvor herlig å skue oppad i herligheten og ved troen se den velsignede der, han som en gang ble gjort til synd for oss på korset, og å kunne si : «liksom han er, så er og vi i denne verden». (1. Johs. 4, 17).

Jeg har hans plass som menneske for Gud. Hvor underfullt, elsker faderen ham? Hør hans ord : «Denne er min sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag». (Matt. 3, 17). «Min utvalgte, i hvem min sjel har behag». (Esa. 42, 1).

Beviset for Guds kjærighet til oss ser vi i Johs 17, 23 : «Du har elsket dem, liksom du har elsket meg».

Hvilket herlig billede har ikke Herren fremstillet for oss i Lukas 15 av en synder som blir ført til Gud. Betrakt sønnen. Nylig borte i det fremmede land i elendighet, og *nu hjemme i faderhuset, kledt i den ypperligste kledning, sittende ved faderens side under måltidet.*

Ikke alene sønnens glede er fullkommen men også faderens hjerte fryder

seg ved å ha ham hos seg. Hør hva han sier :

«La oss ete og være glade, for denne min sønn var død og er blitt levende igjen, var tapt og er funnet.» Luk. 15,24.

Hvor stort å se, at vi således i Kristus er blitt «Rettferdige for Gud i ham.» (2. Kor. 5, 21).

Guds barn, i stand til å ferdes i det ufordunklede lys av hans hellige nærhet, uten plett, elsket som Kristus er elsket, bestemt til å dele herligheten med ham. Dette er sant om alle troende, de yngste såvel som de eldste.

Den gledens fylde, som er vår, deles også av vår Gud og Far, hvis hjerte frydes over å ha oss, sine kjære barn, hos seg. Vi, som engang var «langt borte, er nu kommet nær til ved Kristi blod» (Efes. 2, 13). (Se, hvor stor en kjærighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi. Derfor kjenner ikke verden oss, fordi den ikke kjenner ham.) (1. Johs. 3, 1)

Dette er i sannhet en utgrunnelig kjærighet.

* *

Er dette vår stilling i Kristus, så er vi kalt til å openbare ham i denne verden, å vandre som han vandret — «for at I må bli ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn, midt i en vanartet og forvendt slekt, iblandt hvilke I viser eder som himmellys i verden, — i det I fremholder livets ord.» (Filip. 2, 15-16). inntil Herren kommer «Som skal forvandle vårt fornedrelses-legeme til å bli likedannet med hans herlighets legeme.»

Da skal vi for evig være befriet for synden, verden og kjødet, satan og alt som hindrer vår glede og vårt samfunn med Gud — og for evig være hjemme hos Herren.

Men hvad vi enn er i Kristus for

Gud, har vi alikevel den gamle natur i oss ennå, og derfor må vi, når den vil være virksom i oss, holde fast på *i troen* at vi er døde fra den (Rom. 6, 11). Formaningen i dette vers innskjerper oss til gjennem troen å tilegne oss og i utøvelsen å virkeliggjøre den sannhet som Gud i sitt ord lærer oss, *at vi er døde med Kristus*.

Så lenge vi lever hernede, skal vi alltid ha den gamle natur i oss. Men vi kan forhindre dens virksomhet ved å fastholde sannheten om vår død med Kristus. «Alltid berende Jesu død med oss i legemet, for at også Jesu liv må åpenbares i vårt legeme.» (2. Korint. 4, 10).

Dersom vi holder den gamle natur innenfor dødens område, så skal Jesu liv derved skinne frem gjennem oss.

Men dersom vi ikke gir akt herpå — altstå om vi synder, — hvad har vi da å gjøre?

På grunn av ordet i 1. Johs. 1, 9, må vi som barn gå til Gud, vår Far, og bekjenne våre synder, og da — «er han *trofast og rettferdig*, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.»

Som kristne burde vi ikke synde — men dersom vi gjør det skal vi ikke fortvile, *vi mister dog ikke vår stilling i Kristus*. Derimot avbrytes vårt følbare samfunn med Gud og vår glede i ham, og bare på grunn av Kristi verk blir vi etter gjenoppreiste, når vi bekjenner våre synder. «Dersom noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige.» (1. Johs. 2,1)

Det er ikke her et spørsmål om å bortta synden påny — *dette skjedde en gang for alle på korset*, men om Faderens forlatelse og om gjentopptagelsen av det brutte samfund mellom ham og barnet.

Nokre tankar kring naturgåva og nådegåva.

Ved Amund Lid.

(Framh. frå forrige nr.)

Her er det stor skilnad på naturgåva og nådegåva. Ved hjelp av dei naturlege gavene kan me i det kristne arbeidet bli akta, æra, bli populære og opphøgde av mange menneske, avdi dei naturlege gavene er utan krossen sin dårskap og anstøt.

Nådegåvane derimot vil føra deg inn i trengsla og liding, og du lyt rekna med å bli vanvyrd og rekna for inkje — ein som folk held seg undan. For slik var det for Jesus medan han var her på jorda. (Es. 53, 3), og han sa sjølv at slik ville det også bli for 'æresveina'ne hans, for tenaren er ikkje større enn meisteren.

Dette vitnar også skifta klart. «For dykk vart det unnt, for Kristi skuld — ikkje berre å tru på han, men og å lida for hans skuld, med di de hev den same strid som de såg eg hadde, og no høyrer at eg hev.» (Filipp. 1, 29).

«No gleder eg meg yver mine lidingar for dykk og utfyller i mitt kjøt det som enno vantar i Kristi trengsler, for hans lekam, som er kyrkja, som eg vart tenar for etter det Guds hushald som er meg gjeve millom dykk.» Koloss. 1, 24.

Slik lyt også du rekna med at det vil bli for deg, om du er tru mot evan-

«Derfor ber vi og alltid for eder, at vår Gud vil akte eder verdige for sitt kall og mektig fylle eder med all lyst til det gode og virksomhet i troen at vår Herre Jesu navn må herliggjøres i eder og I i ham, etter vår Guds og den Herres Jesu Kristi nåde.» (2. Tess. 1, 11—12).

geliert. Du må ikkje undrast — som om det hende deg noko underleg, når folk ikkje toler deg, forfylgjer deg og talar vondt om deg, for slik gjorde dei med profetane og Guds barn som var til før dykk. Les 2. Timot, 3, 8-17 og Filipp. 1, 27—30.

I slike tider hjelper det å tenkja på Jesus, kva han måtte lida og tola for di skuld. «Ja, tenk på han som tolde slik motségn av syndarar imot seg, so de ikkje skal trøytna og verta modlause i hugen!» Hebr. 12, 3. Det er deg unnt å lida det som enno vantar i Kristi liding for dei som ikkje er frelst og for Kristi lekam, som er menigheten. Det er nåde frå Gud.

Me har nå sett at nådegåvane tilhøyrer menigheten, at det er ved dei áleine at Gud frelser oss, oppheeld oss i trua og byggjer Guds rike i mellom oss.

Avdi Guds rike er eit ándsrike, så er det áleine den som er fødd av Anden og som har fått Andens openberring og gaver, som kan sjå dette rike og teina i dette rike.

Kjem menneskeleg organisasjon i staden for Andens samfunn, og menneskelege evner og midlar i staden for ánds-kraft og ánds-midlar i vårt arbeid i Guds rike, då endar me i naturleg religiøsitet. Då er kjærleiken borte, og me er ingen ting, og det gagnar ingen ting, for i Kristus Jesus gjeld berre tru som er verksam i kjærleik.

«Og eg, brør, då eg kom til dykk, kom eg ikkje med meisterskap i ord eller vislom og forkynte dykk Guds vitnemål. For eg vil ikkje vita noko anna hjå

dykk enn Jesus Kristus og han krossfest. Og eg var hjå dykk med vanstyrke og med otte og med mykje hjartebiv. Og min tale og mi forkynning var ikkje med visdoms yvertalande ord, men med provføring av ande og kraft, so trui dykkar ikkje skulde ver grunna på menneske-visdom, men på Guds kraft». I. Korint. 2, 1—5.

Og Guds kraft er ordet om krossen, «for ordet om krossen er vel dårskap for dei som vert fortapte, men for oss som vert frelse, er det ei Guds kraft.» I. Korint. 1, 18.

Å byggja ein kristeleg organisasjon, det kan me gjera med arbeidrarar som har naturlege gäver til å samla midlar og fremja det ytre arbeidet og å få folk i arbeid. Då vil ofte ein med nådegäver bli ei hindring.

Men vil me at folk skal bli frelst — etterfødd til liv i Kristus, — og byggja Andens samfunn i mellom oss, då treng me Andens kraft og gäver til å forkynna ordet om Jesu kross for ei fortapt slekt.

Korleis skal me så gå fram i det praktiske livet, for å nytta det som skrifta lærer oss, og få nådegävene inn i tenesta og arbeidet vårt?

Det første blir spørsmålet om *kven me skal senda ut som forkynnurar.*

Her må me ta oss i vare for å sjå etter talegäver, skulegang, kunnskap eller lærdom, og setja det først. Dei gamle såg etter *om dei hadde gneisten.* *Det vil seia om dei eig den Heilage Ande,* og om dei er driven av han, at dei kjenner løyndomen i trua — Kristus komen i kjøt. Dette er mykje viktige enn all verda sin visdom, kunnskap og lærdom.

Dernest kven forkynnaren har lærdomen sin frå, om han er lær av Gud, ved erfaring i livet av Guds Ande og

ord sin gjerning, han som døyder og gjer levande. Ingen kan forkynna lengre enn han har erfare i sitt eige liv.

Den lærdom me har eigna til oss ved hjelp av forstanden og andre menneske si forklaring, den har liten verdi i eit åndsrike, som Guds rike er. For eit naturleg menneske kan ikkje sjå eller kjenna, ta imot eller gi vidare, det som høyrer Guds rike til, for det vert dømt åndeleg. I Korint. 2, 1—16.

Dei må også ha fått gåva til å bringe det vidare til andre. Manglar den får du ikkje tak på noko av det som er forkjent, for det er tomt og åndsforlate. Men der Anden og nådegäva er, *der er det ordet som grip deg,* og du får både av det som er sagt og du ser andre ting som talaren ikkje har nemnt. «*Det er Anden som gjev liv,, kjøtet gjer ikkje noko gagn.*»

Det andre som blir aktuelt for oss er *å velja leidarar for kristenflokken, formann, forstandar, eldste eller kva me no kallar dei.*

Kva skal me sjå på og leggja vekt på her? Skal me sjå etter ein som er så rund at han ikkje støyter nokon men blir told av alle? Ein som har menneskelege talegäver og leidargäva, eller ein som har høve til å ta imot forkynnaranane i heimen sin? Ein som er rik, har bil, eller er slik stilla at han kan møta til styremøta - og møta utan reisepengar?

Nei, her talar Guds ord klart, og viser oss at me treng ein med nådegäva til å leida. Hyrde og lærargäva, med hyrden sitt sinn og omsut for den eine og for flokken. Som har omsut for si eiga sjel, og for sine eigne, for kor kan han elles ha omsut for Guds barn. Ein av dei som har noko å gi til sjelene, «ein som eig løyndomen i trua i eit reint samvit, er dugleg til å læra frå

seg, er ulastande, mann til ei kvinna, edrueleg, visleg, verdig, gjestmild, ikkje hardhendt, men godlynnt, ikkje strid-sam, ikkje pengekjær, ein som styrer sitt eige hus vel.» I Timot. 3.

Driy aldri agitasjon for å få inn den du vil, og høyр aldri på andre som det gjer, for det høyrer verda til og ikkje Guds rike. Men be Gud om å gi dykk den han vil, gi di stemma til den du trur har fått gāva til å vera leidar, utan å rádføra deg med andre enn Gud. Då vil Gud syta for at dei rette kjem i lei-dinga.

Kor lenge skal så ein leidar vera i te-nesta? Her får ein ofte det inntrykk at det er innført verneplikt, at det er ei tung oppgāva me må bytast om å bera. Kor lenge sat profetane og apost-lane i tenesta? Så langt eg skynar skrifta, så sto dei i tenesta til Gud løy-ste dei og sette andre inn i staden.

Du som har fått slik tenesta frå Gud, sei aldri frå deg for å berga deg frå å bli sett utanfor, det kan du trygt over lata til Gud og samfunnet av Guds folk. Gud veit å setja inn ein ny når di tid er forbi.

Kven skal så leida møta og samvera våre? Mange stader er det praksis at styrelmene leider møta kvar sin måned. Andre stader når møta er i hei-mane er det vanleg at den som har mø-tet, leider. Dettet trur eg er ei men-neskeleg ordning, som ikkje er etter Guds ord. For det står skrive: «Og si-dan me hev ulike nådegovor, alt etter den nåden som er oss gjeven, so lat oss, om me hev profetgāva, nytta henne et-ter som me har tru til, eller om me har ei tenesta, syta for den tenesta, eller

om ein er lærar, so lat han syta for læraryrket, o.s.v. Rom. 12, 6-8. Etter dette skulle det vera klart at Gud vil at den han har gitt gāva og kall til å ve-ra leidar, han sgal okså leida møta.

Det har like mykje å seie for møte at leidaren er leida av Anden, som at den som forkynner er det. Det er ei herleg oppleving når me får merka at den Heilage Ande leider og legg til rette alt frå den første songen og til den siste i eit møte. Då får me sjå Herren, og blir glade, me som apostlane. Då går me heim att frå møtet, og ut i tenesta, med eit fornya syn og tru på Jesus, nytta sinn, nytta håp og ein ny bodskap.

Som det siste i desse tankane om nä-degåva og naturgåva, så vil eg nemna at i det heilage safunnet høyrer eldre, unge og born saman. Eg trur at det å skilja barn og unge i frå samfunnet i eigne grupper, det har gjort stor ska-de i Guds rike. Dei høyrer alle saman og treng om einannan.

Tenk om me skulle gjera slik i men-neskesamfunnet her på jorda? Det vil-le først øydeleggja heimen - Guds ord-ning — og dei unge ville aldri klara seg utan foreldra og dei eldre si hjelp.

Men på det åndelege område blir det gjort, og skadeverknaden uteblir ikkje.

Så ta heile familien med deg til mó-ta, til påskemóta og sumarskulane, og kvar me kjem saman. Det er ei opp-leving å sjå ein slik samling frå spe-barn til gamle i støvets år. Slik hadde nok Gud tenkt det skulle vera, men så kjem menneske inn med sin visdom, sine tankar og menneskelege gāver.

Her trur eg Gud har gitt oss ei opp-gāva, å prøva samla det som er skilt.

Slutt.

«Alle ting tjener til gode»

«Vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud.»

Rom. 8, 28.

Det mest forkjærte som vi kan komme borti — våre verste feiltagelser — våre bitreste sorger — de ulykker som vi selv har ført over oss med vår egen dårskap — og de andre har påført oss uten noensomhelst skyld fra vår side — ja, endog være synder — alt uten unntagelse skal tjene oss til gode, om vi bare blir ved å leve i Guds samfunn, om bare livssamfunnet med Gud blir ved å vera kjært og uunnværlig for oss. «Rettferdighetens salige frukt» skal vi høste selv av de torner som stakk verst.

Er ikke det lykke? Trenger vi å ønske oss noen bedre lykke her på jorden? Gud være lovet for en slik makelös lykke!

Johannes Brandtzæg.

Kristus vart gjeven for våre brot og oppvekt til vår rettferdiggjering. Rom. 4, 25.

Du kan fullt ut trøsta deg til, og forlata deg på dette og liknande Guds ord, og klyngja deg til det når samvitet anklagar deg.

For om du ikke gjer det, men prøver å stilla samvitet til ro ved din eigen anger og lovoppfylling, då vil du aldri finna kvila, og vil til sist fortvila. For så lenge me ber på syndene i samvitet, og let dei vera i hjarta, så lenge blir

dei i livet og vert oss for sterke.

Men når me ser at Gud har lagt dei på Kristus, og at han har vunne over dei ved oppstoda frå dei døde, og me frimodig trur på det: då er syndene døde og gjorde til inkjes. For på Kristus kunne dei ikkje verta verande, dei blei borte ved Jesu oppstoda, så du vil ikkje lenger finna noko sår eller smerte hjå Jesus etter våre synder.

Luther.

3 sommarskular i år

1. I Namdal 23. — 27. juni Med Ole Brandal og Jon Berg som talarar. Programmet blir fastlagt av venene på staden.
2. I Bygland i Setesdal, 30. juni — 4. juli. Talarar og leiarar: Olav Aakhus, G. Hjorthaug, Andreas Bøe og Amund Lid. Innmelding til Olav Aakhus, Bygland, tlf. 37
3. I Norheimsund, Hardanger, med årsmøtet, 21. — 25. juli. Leiarar og talarar: Sverre Bøhn, Amund Lid, Ole Brandal, G. Hjorthaug, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård. Årsmøtesaker ma.: Årsmelding og rekneskap. Val av styre. Utsending av eigen misjonær? Innmelding til Sverre Bøhn, Norheimsund.

Prisen for dei to siste vert kr. 70,— med slik moderasjon: Barn under 6 år fritt. Barn under 15 år halv pris. Familie- og syskenmoderasjon elles: kr. 10,— pr. person.